

1

Simțeam că toată lumea se uita la mine, dar eram obișnuit cu asta. Unul dintre lucrurile pe care tata mi l-a spus de mic și pe care l-a repetat deseori a fost să mă prefac că nimic nu mă interesa. Când ești deosebit, așa cum eram noi, oamenii remarcă acest lucru.

Era ultima lună înainte de sfârșitul clasei a noua. Suplinitorul împărțea buletinele de vot pentru balul bobocilor din primăvară, chestie care în mod normal mi s-ar fi părut jalnică.

– Hei, Kyle, numele tău e trecut pe buletin. Prietenul meu, Trey Parker, mă lovi peste braț.

– N-am nici o îndoială. Când m-am întors în direcția lui, fata de lângă el – Anna sau poate Hannah – își mută privirea în pământ. Ha. Se holbase la mine.

Am examinat buletinul de vot. Nu numai că numele meu, Kyle Kingsbury, era trecut acolo pentru prințul clasei a noua, dar cu siguranță eu eram câștigătorul. Nimeni nu se putea întrece cu aspectul meu fizic și cu banii tatălui meu.

Suplinitorul era unul nou, care ar fi putut încă fi sub impresia greșită că, dacă Tuttle era tipul de școală cu bar de salate în cantină și oferea cursuri în chineza mandarină¹ – adică, o școală unde oamenii cu adevărat bogați din New York își trimiteau odraslele –, noi nu aveam de gând să îi ratăm examenul,

¹ Mandarina este un dialect al limbii chineze, vorbit în partea de nord a Chinei, inclusiv în zona capitalei Beijing. (n.tr.)

așa cum făceau lepădăturile din școlile publice. *Mare* greșeală. Nu era deloc așa cum spusese locțiitorul că va fi la examen, așa că noi încercam să găsim o modalitate de a citi buletinele de vot și de a ne bifa opțiunea pe toată durata celor cincizeci de minute. Cel puțin, majoritatea încercau să facă asta. Restul își trimiteau mesaje. Îi vedeam pe cei care își completau buletinele de vot aruncându-mi priviri fugare. Am zâmbit. Alții s-ar fi uitat în jos, încercând să pară timizi și modești, ca și cum ar fi rușinați de faptul că numele lor apar pe buletin, dar nu avea rost să neg evidențele.

– Și numele meu e pe buletin. Trey mă lovi din nou.

– Hei, ai grijă! am spus, frecându-mi brațul.

– Tu ai grijă! Ți-ai afixat rânjetul ăsta tâmp pe față de parcă ai și câștigat, iar acum le oferi „paparazzilor“ o șansă să te pozeze așa.

– Și ce e rău în asta? am întrebat, rânjind mai tare doar ca să-l necăjesc, apoi mișcând mâna așa cum fac oamenii la parade. Telefonul cuiva tocmai prinse momentul, ca un semn de exclamare.

– Nu ar trebui să ți se permită să trăiești, spuse Trey.

– Asta-i bună, mersi. Mă gândisem să votez pentru Trey, doar ca să fiu de treabă.

Trey era bun în postura de tip comic, dar nu foarte dotat la capitoul înfățișare. Nici familia sa nu era specială – tatăl său era doctor sau așa ceva. Rezultatele finale ar putea fi publicate în ziarul școlii, iar asta ar fi cam stânjenitor pentru Trey dacă s-ar clasa la sfârșit sau nu ar primi nici un vot.

Pe de altă parte, ar fi fain dacă aș lua de două-trei ori mai multe voturi față de următorul clasat după mine. Și, în plus, Trey mă adoră. Un prieten adevărat ar vrea ca eu să câștig negreșit. Acesta e un alt lucru pe care tata mi l-a spus mereu: „Nu fi fraier, Kyle, și nu face lucrurile din prietenie sau dragoste. Deoarece mereu vei afla că singura persoană care te iubește pe tine ești chiar tu“.

Aveam șapte sau opt ani când mi-a spus asta pentru prima oară, iar eu am întrebat:

– Dar tu, tată?

– Ce?

– Tu iubești...

Pe *mine*.

– Noi. Familia ta.

Îmi aruncă o privire lungă înainte să-mi răspundă:

– Asta e altceva, Kyle.

Nu l-am mai întrebat niciodată dacă mă iubește. Știam că spusese adevărul de prima dată.

Am împăturit buletinul meu de vot, ca să nu vadă Trey că mi-am acordat mie votul. Desigur, știam că și el se votase pe sine, dar asta era altceva.

Asta se întâmpla când se auzi o voce din spatele clasei.

– Este dezgustător!

Ne-am întors cu toții.

– Poate că cineva a lăsat un muc sub banca ei, șopti Trey.

– Poate tu? am întrebat.

– Nu mai fac asta de mult.

– Dezgustător! repetă vocea. M-am oprit din discuția cu Trey și m-am uitat de unde venea vocea; era fata aceea gotică, sperietoare, stând în spate. Era o grăsană, îmbrăcată în haine negre, lălâi, pe care le vezi de obicei pe vrăjitoare și pe teroriști (Nu avem uniforme la Tuttle; i-ar enerva pe părinții care nu ar putea să cumpere Dolce & Gabbana), iar părul ei era verde. Cu siguranță avea nevoie de ajutor. Lucrul ciudat era că nu o mai văzusem niciodată. Pe majoritatea de aici îi cunoșteam de-o viață.

Suplinitorul era prea prost ca să o ignore.

– Ce este dezgustător, domnișoară... domnișoară...

– Hilferty, spuse ea. Kendra Hilferty.

– Kendra, este ceva în neregulă cu biroul tău?

– Este ceva în neregulă cu lumea asta. Stătea de parcă ținea un discurs. Ceva foarte în neregulă când suntem în secolul XXI, și acest tip de batjocură de elită continuă să fie transmis. Își ridică buletinul de vot. Oamenii chicotiră.

– Este un buletin de vot pentru balul clasei a noua, îi explică Trey. Ca să se aleagă altețele regale.

- Exact, spuse fata. Cine sunt acești oameni? De ce ar trebui ei să fie tratați ca altele? Pe ce... motiv? Oamenii de pe acest buletin de vot au fost aleși doar pe un singur criteriu: frumusețe fizică.

- Mie mi se pare un criteriu bun, i-am spus lui Trey, deloc încet. M-am ridicat. Asta-i o prostie. Toată lumea a votat, iar aceasta este alegerea lor. Este un proces democratic.

Prin jurul meu, puteam vedea câteva degete ridicate în semn de OK, câteva exclamații de genul *Bine zis*, în special din partea Annei sau a Hannei. Dar am observat că o mulțime de oameni, cei mai mulți fiind urâți, erau tăcuți. Fata făcu câțiva pași spre mine.

- Sunt ca niște oi, merg cu turma. Ei votează pentru așa-ziii oameni cunoscuți, deoarece e simplu. La suprafață e frumusețea: păr blond, ochi albaștri - se uita la mine, sunt ușor de recunoscut. Dar, dacă cineva este mai curajos, mai puternic, mai inteligent, asta e mai greu de văzut.

Mă enervase, așa că am sărit la ea.

- Dacă cineva e atât de inteligent, și-ar da seama cum ar putea să-și *adopte* o înfățișare ca să îl favorizeze. Tu ai putea să slăbești, să-ți faci operații estetice, ai putea chiar să îți refaci moaca și să-ți albești dinții. L-am accentuat pe „tu“ din propoziție ca să știe că mă refeream la ea, și nu doar la un „tu“ oarecare. Tatăl meu este prezentator de știri. El spune că oamenii nu ar trebui să se uite la urâți.

- Asta crezi tu? spuse ea, ridicând din spânceană. Că ar trebui ca toți să ne transformăm că să fim așa cum vrei tu să fim, Kyle Kingsbury?

Am tresărit când mi-am auzit numele. Eram sigur că nu o mai văzusem niciodată. Dar bineînțeles că ea mă cunoștea pe mine. Toată lumea mă cunoștea. Probabil că avusese o pasiune aprinsă pentru mine.

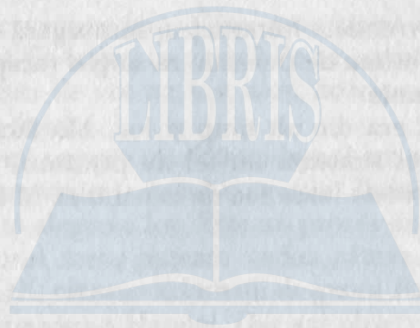
- Da, am spus. Da. Asta gândesc. Asta *știu*.

Veni spre mine. Ochiul ei erau de un verde-deschis, iar nasul îi era lung și coroiat.

- Atunci mai bine ai spera să nu devii niciodată urât, Kyle. Ești urât acum, pe dinăuntru, unde contează cel mai mult, iar

dacă îți vei pierde vreodată frumusețea, sunt sigură că nu vei fi destul de inteligent sau de puternic ca să ți-o recapeți. Kyle Kingsbury, ești o bestie.

Bestie. Cuvântul era din alt timp și loc. Mă făcea să mă gândesc la basme și simțeam un fel de pișcături, de parcă părul de pe brațele mele luase foc de la ochii ei. M-am întors și am plecat.

2

Bestie.

– Fata aceea gotică de la ora de engleză a fost ciudată, i-am spus lui Trey în timp ce ne schimbam pentru ora de educație fizică.

– Da, chiar te-a băgat în sperieți, fu el de acord.

– De zece ani de când îți văd fața, nimic nu mă mai sperie.

– A, OK, deci *nu* din cauza asta ai tot vorbit despre ea de când am ieșit de la ora de engleză?

– Ba nu. Dar era adevărat. Când fata a spus lucrul acela despre cum așa face bine să nu mă urâtesc, când s-a uitat la mine ultima oară, era ca și cum ar fi știut lucruri despre mine, lucruri ca acelea când am plâns deoarece mama fugise, pentru că mă gândeam că nu o voi mai vedea niciodată (ceea ce nu era departe de ceea ce se întâmplase). Dar a fost stupid. Nu știa nimic.

– Cum zici tu, spuse Trey.

– OK, a fost înfricoșător, am consimțit. Înfricoșător că oamenii ca ea chiar există.

– Și merg la această așa-zisă școală exclusivistă și ne-o strică nouă celorlalți.

– Da. Era cazul să o pună cineva la punct.

Chiar am crezut asta. Am tot încercat să mă prefac că nu fusese mare chestie să fiu ales prinț și toate alea, însă chiar fusese. Ar fi trebuit să fie o zi bună pentru mine, dar a apărut vrăjitoarea aceea ca să mi-o distrugă.

Asta credeam că este: o vrăjitoare.

În mod normal, aș fi folosit un cuvânt diferit, un cuvânt care ar fi rimat cu *vrăjitoare*.¹ Dar ceva legat de fată, felul în care s-a uitat la mine cu ochii aceia înfiorători, de o nuanță de verde nemaiîntâlnită până acum, m-a făcut să mă gândesc la *vrăjitoare*. Cuvântul acesta o descria perfect.

Mai târziu, în sala de gimnastică, am văzut-o pe vrăjitoare din nou. Alergam cu toții pe pistă, cu excepția ei. Nu se schimbă în haine de sport și încă purta veșmintele negre și largi de dinainte. Stătea așezată pe o bancă sub lucarnă. Deasupra ei, cerul era întunecat. Avea să plouă.

– Cineva a trebuit să-i dea o lecție.

M-am gândit la cuvintele ei: *Ești urât acum, în interior, unde contează cel mai mult... ești o bestie. Ce rahat.*

– Nu e diferită de alții. Dacă ar putea ieși cu gașca noastră, ar face-o. Oricine ar face asta.

Și, într-o secundă, știam ce am de făcut.

Am mărit pasul. Trebuia să facem cinci ture de pistă și de obicei le făceam cu pași mărunți deoarece, imediat ce terminai, antrenorul te pune să faci altceva. Era aiurea că trebuia să fac și eu educație fizică, de vreme ce eram în două echipe ale școlii. Dar știam că și antrenorul gândea la fel, așa că, de obicei, puteam să scap de asta. Dacă îl priveai pe antrenor cu respectul convenit – acel tip de privire care îl făcea să își amintească de cecurile pe care tatăl tău le semna pentru fundația de atletism, ca să te scuze pentru absență –, te alegeai cu niște lucruri.

Chiar și alergând încet, terminasem cu jumătate de tură înaintea următoarei persoane din spatele meu și traversasem pista spre banca pe care stătea vrăjitoarea, uitându-se la ceva ce ținea în poală.

– Kingsbury! strigă antrenorul. Dacă ai terminat, poți să scoți mingile de baschet.

– Bine, domnule antrenor, am spus. Am început să mă mișc – ca și cum m-aș fi dus să le scot –, apoi am dat înapoi.

¹ *Witch* (vrăjitoare), în limba engleză, se aseamănă la pronunție cu *bitch* (cățea, târfă). (n.tr.)

- Ah, am niște crampe de care trebuie să scap. Pot să fac niște întinderi? Nu vreau să se agraveze.

Introdu privirea respectuoasă aici.

- O, bine, râse antrenorul. Oricum ești cu mult înaintea tuturor.

A mers.

- Sunteți cel mai tare, domnule!

Râse.

Am schiopătat până s-a întors cu spatele, după care m-am plimbat până la banca pe care stătea fata vrăjitoare. Am încercat să fac întinderi.

- Ești bun la învățat adulții pe degete, nu-i așa? întrebă ea.

- Mă descurc de minune, i-am spus zâmbind. Hei! Am văzut obiectul pe care îl ținea în poală. Era o oglindă, una dintre acelea demodate, cu mâner, ca în *Albă-ca-Zăpada*. Când m-a văzut uitându-mă la ea, o strecură în ghiozdan.

- Pentru ce e oglinda? am întrebat, gândindu-mă că era ciudat ca o fată urâtă să aibă la ea o oglindă mare. Ciudat pentru oricine, sincer să fiu.

Îmi ignoră întrebarea.

- Cum stai cu piciorul?

- Ce? M-am oprit în timp ce mă întindeam. O, e bine, de fapt. Bine. Însă eu am venit să vorbesc cu tine.

Ridică din sprânceană.

- Cărui fapt îi datorez această onoare?

- Nu aș putea spune că e o onoare. Mă... gândeam doar.

- Asta trebuie să fi fost o experiență pentru tine.

- Mă gândeam la ce ai spus la oră. Și am ajuns la concluzia că ai dreptate.

- Adevărat? Clipi de câteva ori, ca un șobolan ieșind din gaura sa întunecată.

- Da, adevărat. Noi chiar îi judecăm pe oameni pe aici după aspectul fizic. Cineva ca mine... recunoaște: sunt mult mai arătos decât majoritatea și am o viață mai bună decât...

- Mine?

Am ridicat din umeri.

- Nu voiam să fiu chiar atât de direct. Tatăl meu lucrează la știri, așa că știu cum e. În meseria sa, dacă îți pierzi frumusețea, îți pierzi jobul.

- Și asta ți se pare normal?

- Știi, niciodată nu a trebuit să mă gândesc la asta. Vreau să spun, nu poți face nimic dacă așa te-ai născut.

- Interesant, spuse ea.

I-am zâmbit exact așa cum le zâmbeam fetelor de care îmi plăcea și m-am apropiat, cu toate că aproape nu mi-a ieșit.

- Ești destul de interesantă.

- Când spui *interesantă*, te referi la *ciudată*?

- Poți fi ciudată într-un sens bun, nu crezi?

- Destul de corect. Se uită la ceas, de parcă ar fi trebuit să se afle în altă parte; parcă nu eram cu toții prinși ca șobolanii la ora de educație fizică. Deci asta voiai să-mi spui?

Vrăjitoare.

- De fapt, nu. Mă gândisem la ce mi-ai spus și mi-a trecut prin cap că poate ar trebui să... îmi extind puțin orizonturile. Asta era una dintre replicile tatălui meu. Mereu îmi spunea că ar trebui să-mi extind orizonturile, ceea ce de obicei însemna că trebuia să muncesc mai mult. Știi tu, să mă împrietenesc și cu altfel de oameni.

- Oameni urâți?

- Oameni interesanți. Oameni pe care nu i-am mai întâlnit niciodată.

- Ca mine?

- Exact. Așa că mă întrebam dacă, hm, vrei să fii partenera mea la bal săptămâna viitoare. Cred că ne vom distra pe cinste.

Se holbă la mine, iar părțile verzi ale ochilor păreau că luminesc și arătau de parcă ar fi dorit să se reverse peste lateralele nasului ei subțire. Imposibil. Apoi zâmbi. Era un fel de zâmbet ciudat, unul secretos.

- Da. Da, vreau să merg cu tine la bal.

Bineînțeles că voia.

3

Nu trecuseră nici două minute de când ajunsesem acasă când Sloane Hagen – o fată platinată, nedespărțită de BlackBerry, băutoare de Evian, cu piercing în buric, fiica unui mare director și partenera mea *adevărată* la bal – mă sună pe mobil. Am apăsat pe *Ignoră*. Sună din nou. Și din nou. În cele din urmă, am cedat.

- O fată gotică spune tuturor că e partenera ta la bal! țipă ea. *Joacă așa cum trebuie. Te așteptai la asta.*
- Cumva ți se pare că aș putea să invit o neadaptată la bal?
- Atunci de ce spune tuturor că ai invitat-o?
- Nu pot controla ceea ce spun toate ciudățeniile despre mine.
- Deci nu ai invitat-o?
- Ești drogată? Cum aș putea invita o asemenea pocitanie când deja merg cu cea mai tare fată din școală? Mi-am pus vocea mea specială „doar pentru Sloane“. Suntem cuplul perfect, iubire.
- Chicoti.
- Așa mă gândeam și eu. Voi spune tuturor că a încurcat-o.
- Nu, nu face asta.
- De ce nu? Era din nou suspicioasă.
- Ei bine, e amuzant, nu-i așa? O toantă să spună tuturor că merge la cel mai mare bal al anului cu partenerul *tău*?
- Bănuiesc.

– Imaginează-ți. Spune tuturor că sunt partenerul ei. Poate ea chiar va crede ce spune și își va lua și o rochie extravagantă. Apoi eu apar la bal cu tine. E tipic.

– Te iubesc, Kyle, chicoti Sloane. Ești atât de diabolic.

– Vrei să spui un geniu diabolic.

Am hohotit cu un răs sălbatic, ca un personaj malefic din desenele animate.

– Deci ce părere ai?

– Când ai dreptate, ai dreptate. E tipic.

– Exact. Așadar, mai ai de făcut doar un singur lucru pentru ca toate astea să se întâmple: ține-ți pliscul.

– Sigur. Dar... Kyle?

– Da?

– Ai face bine să nu încerci ceva asemănător cu mine. Nu aș fi atât de proastă să cad în capcană.

Nu eram chiar sigur de asta, dar am spus, ascultător ca un Labrador:

- Niciodată, Sloane.
- Și... Kyle?
- Mda, ce mai e?
- Rochia mea e neagră și are foarte puțin material.
- Hmm. Sună bine.
- Așa e. Și aș vrea o orhidee să se asorteze. Una mov.
- Sigur, am spus, gândindu-mă că acesta era cel mai bun lucru la Sloane. La majoritatea oamenilor pe care-i cunosc, de fapt. Dacă ei obțin ceea ce-și doresc de la tine, îți vor da înapoi ceea ce vrei.

După ce am închis telefonul, m-am uitat în anuarul școlii după fata aceea, Kendra. Nu prea am crezut-o pe Sloane când mi-a zis că nu-i va spune nimic Kendrei, așa că m-am gândit că ar fi trebuit să o sun pe Kendra pentru a preveni un dezastru.

Dar când m-am uitat în anuar la litera *H*, nu era trecută nici o Kendra Hilferty. Așa că am luat la puricat toată cartea, de la *A* la *Z*, apoi de la coadă la capăt și tot nu am găsit nici o Kendra. Am încercat să îmi amintesc dacă a fost acolo încă de